

sters Opmærksomhed derpaa. Jeg skal nævne nogle enkelte Eksempler. Der er f. Eks. dette, at man falder paa at nægte en Forbrugsforening Næringsbevis, eller rettere sagt, at kræve som Betingelse, at alle Medlemmerne af dens Bestyrelse skulde løse Næringsbevis, hvilket selvfølgelig medfører en meget betydelig Fordyrelse. Et saadant Tilfælde forelaa for et Par Aar siden her paa Sjælland. Man henvendte sig til mig, og jeg klagede for de vedkommende til Amtet. Amtet gav imidlertid den vedkommende Herredsfoged Medhold, men saa klagede jeg til Indenrigsministeriet, og den daværende Indenrigsminister, den nuværende højtærede Finansminister, underkendte det Standpunkt, som Herredsfogeden og Amtmanden havde indtaget, og udtalte altsaa, hvad der selvfølgelig ogsaa var rigtigt, at det var en uberettiget Fordring. Men desværre har dette ikke hjulpet. Det ligger maaske noget i, hvad jeg med Undren har lagt Mærke til, at den vedkommende Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 26de Januar 1897 ikke er bleven optagen i Lov- og Ministerialtidende. Jeg har derfor haft megen Ulejlighed med i lignende Tilfælde at maatte lade den afskrive og sende til vedkommende Brugsforeninger. Saa har det ofte hjulpet, naar de have forevist denne ministerielle Skrivelse, men det er ogsaa hændet — navnlig er det sket i et Tilfælde for nylig — at vedkommende Retsbetjent ikke brød sig om det, men fastholdt sit Krav. Det er nu Genstand for Paaankning og kommer maaske ogsaa ind til det høje Ministerium; jeg tvivler da ikke om, at dette vil fastholde den Stilling, som det indtog i 1897. Men det vilde naturligvis være behageligst for de paagældende og spare dem megen Tid og Ulejlighed, om man kunde bremse denne Tjenesteiver, ved at man offentliggjorde som et Cirkulære eller paa anden Maade den omtalte Skrivelse af 1897. Lad mig nævne et andet Eksempel. Det er forekommet — jeg tror endogsaa i to Tilfælde — at en Retsbetjent har forlangt af en Brugsforening, som ønskede at løse Næringsbevis, at den tillige skulde løse ny Brændevinsbevilling. Den havde i Forvejen Brændevinsbevilling, hvilken den jo skulde have, selv om den ikke havde løst

Næringsbevis. Den løste saa Næringsbevis, og Retsbetjenten gav dem dette, men forlangte, som sagt, saa, at den skulde løse ny Brændevinsbevilling, for nu var det jo blevet helt andre Mennesker. Jeg kan ikke tænke mig, at det høje Indenrigsministerium vilde godkende et saadant Forlangende. Dette Tilfælde kommer nu vistnok ikke ind for det høje Ministerium, thi det gik der som saa ofte, at de paagældende lode sig dupere. Der er saa megen Tillid til vore Underdommere omkring paa Landet, at naar saadanne Folk komme ind til dem, og Dommerne saa med al deres Værdighed fortælle dem, at dette kunne de ikke undgaa, saaledes skal det være, saaledes er Loven, og hvis de ikke gøre det, ville de komme til at bøde derfor, saa bøje de sig for at undgaa Ulejlighed og maaske ogsaa, fordi de tror, at det er rigtigt. Saaledes er det f. Eks. ogsaa gaaet i et andet Tilfælde, hvor en Retsbetjent havde tilsagt en Forbrugsforenings Bestyrelse til Forhør, fordi der var blevet klaget over, at Varer fra Forbrugsforeningen — det var en Forening, som ikke havde Næringsbevis — solgte til en Mand, som meget rigtig var Medlem af Foreningen, ikke vare bleve forbrugte af ham, men af hans Fader, som ikke var Medlem. Det gjordes gældende, at vedkommende Bestyrelse skulde paase, at det kun var Foreningens Medlemmer, som brugte Varerne. Det forekommer mig dog, at det er et temmelig horribelt Raisonnement, men de vedkommende vare saa godtroende, at de lode sig dupere og erlagde 10 Kr. i Bøde hver. Der var 9 Bestyrelsesmedlemmer, og det blev altsaa 90 Kr. i alt. Og ikke nok hermed, Herredsfogden var saa tjenstivrig, at han indkaldte alle Medlemmer af tidligere Bestyrelser, som havde fungeret i de Aar, dette Forhold havde bestaaet, og derved tjente Statskassen 160 Kr. paa denne Opræden fra Herredsfogdens Side. Jeg skal ogsaa nævne, at det ligeledes er forekommet, at en Retsbetjent har forlangt sig tilstillet et Eksempel af Foreningens Vedtægter med alle Medlemmers Underskrift, og at de skulde gøre Indberetning til ham, for hvert enkelt Medlem, der er traadt ud eller ind. De havde heldigvis saa meget Ben i Næsen, at de sagde Nej, og den paagældende